

Tôi Muốn có một Gia Đình Hạnh Phúc

"Đêm hôm đó khi trở về nhà, trong lúc vợ tôi dọn bữa ăn tối, tôi nắm lấy tay nàng và nói rằng, tôi có việc cần phải nói với nàng. Nàng ngồi xuống, lặng lẽ ăn. Một lần nữa tôi nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt nàng. Đột nhiên, tôi không biết phải làm thế nào để bắt đầu câu chuyện. Nhưng tôi phải nói cho nàng biết những gì tôi đã suy nghĩ. Tôi muốn ly hôn. Tôi nêu vấn đề ra một cách bình tĩnh. Dường như nàng không bị khó chịu với những lời tôi nói, thay vào đó chỉ nhẹ nhàng hỏi, tại sao?"

Tôi tránh trả lời câu hỏi của nàng. Điều này đã làm nàng giận dữ. Nàng ném đôi đũa đi và hét vào mặt tôi, anh không phải là một người đàn ông! Đêm đó, chúng tôi đã không nói chuyện với nhau. Nàng thẫn thức. Tôi biết nàng muốn tìm hiểu những gì đã xảy ra đối với cuộc hôn nhân của chúng tôi. Nhưng tôi khó có thể cho nàng một câu trả lời dễ chịu, nàng đã để Hương Giang đánh cắp mất trái tim tôi. Tôi không còn yêu nàng nữa. Tôi chỉ thương hại nàng!

Thực sự cảm thấy tội lỗi, tôi thảo lá đơn ly hôn ghi rõ nàng sẽ sở hữu căn nhà, chiếc xe hơi và 30% cổ phần của công ty tôi. Nàng liếc nhìn nó và sau đó xé nó ra từng mảnh nhỏ. Người phụ nữ đã trải qua hơn chục năm cuộc đời mình với tôi đột nhiên đã trở thành một người xa lạ. Tôi cảm thấy tiếc cho nàng vì đã đánh mất thời gian thời gian, nguồn lực và sức lực, nhưng tôi không thể rút lại những lời đã nói - tôi đã quá yêu Hương Giang. Cuối cùng nàng òa khóc trước mặt tôi, và đó là những gì tôi mong đợi xảy ra. Đối với tôi, tiếng khóc của nàng sẽ là cách để giải tỏa nỗi đau. Ý tưởng về việc ly hôn đã dần vệt tôi suốt nhiều tuần qua giờ dường như chắc chắn và rõ ràng hơn.

Ngày hôm sau, tôi trở về nhà rất muộn và thấy nàng đang cầm cúi viết tại bàn làm việc. Tôi không ăn bữa tối mà đi ngủ luôn và ngủ thiếp đi rất nhanh bởi vì tôi đã mệt mỏi sau một ngày bận rộn với Hương Giang. Khi tỉnh giấc, nàng vẫn ngồi viết ở bàn. Tôi không quan tâm vì vậy tôi trở mình và ngủ tiếp.

Buổi sáng dậy, vợ tôi bắt đầu trình bày điều kiện ly hôn: Nàng không muốn bắt cứ thứ gì từ tôi, nhưng cần tôi thông báo một tháng trước khi ly hôn. Nàng yêu cầu rằng trong một tháng đó, cả hai chúng tôi phải cố gắng để sống một cuộc sống bình thường nhất có thể. Lý do nàng đưa ra khá đơn giản: con trai của chúng tôi sẽ có kỳ thi của mình trong một tháng tới và nàng không muốn làm nó phân tâm với cuộc hôn nhân tan vỡ của chúng tôi.

Tôi có thể chấp nhận được điều kiện này. Nhưng nàng còn yêu cầu nhiều hơn thế, nàng yêu cầu tôi nhớ lại cách mà tôi đã đưa nàng vào ra phòng cô dâu trong ngày cưới của chúng tôi. Cô yêu cầu mỗi ngày trong thời gian một tháng tới tôi phải đưa nàng ra khỏi phòng ngủ của chúng tôi tới cửa trước vào buổi sáng. Tôi nghĩ rằng nàng bị điên rồi. Chỉ để giúp cho những ngày cuối cùng của chúng tôi cùng nhau là chấp nhận được tôi đành chấp thuận yêu cầu kỳ quặc của nàng.

Tôi đã nói với Hương Giang về điều kiện ly hôn của vợ tôi. Nàng cười to và cho rằng đó là một yêu cầu ngu xuẩn. Bất kể vợ tôi có mảnh khỏe gì, cô ấy vẫn phải đối mặt với việc ly hôn, Hương Giang nói một cách khinh bỉ.

Vợ tôi và tôi đã không đụng chạm gì về thể xác kể từ khi ý định ly hôn của tôi được thể hiện một cách rõ ràng. Vì vậy, khi tôi bế nàng vào ngày đầu tiên, cả hai chúng tôi tỏ ra khá lóng ngóng, vụng về. Con trai tôi vỗ tay và theo sau chúng tôi: Cha đang bế mẹ trên tay của mình. Lời nói đó của con trai mang lại cho tôi một cảm giác đau đớn. Từ phòng ngủ đến phòng khách, sau đó đến cửa, tôi đã bước đi trên mười mét với nàng trên tay. Nàng nhắm mắt và nói nhẹ nhàng, đừng nói với con trai của chúng ta về việc ly hôn. Tôi gật đầu và cảm thấy có chút gì đó đổ vỡ. Tôi đặt nàng xuống ở cửa ra vào. Nàng đứng đó chờ xe buýt để đi làm. Tôi lái xe một mình đến văn phòng.

Vào ngày thứ hai, cả hai chúng tôi đã hành động dễ dàng hơn. Nàng dựa vào ngực tôi. Tôi có thể ngửi được mùi hương từ áo khoác của nàng. Tôi nhận ra rằng tôi đã không chăm chú nhìn người đàn bà này trong một thời gian dài. Tôi nhận ra nàng không còn trẻ nữa. Nàng đã có những nếp nhăn trên khuôn mặt, mái tóc đã ngả màu xám! Cuộc hôn nhân của chúng tôi đã lấy đi nhiều thứ của nàng. Trong một phút, tôi tự hỏi tôi đã làm được những gì cho nàng.

Vào ngày thứ tư, khi tôi nâng nạng lên, tôi cảm thấy một cảm giác thân mật trở về. Đây là người đàn bà đã có mười năm chung sống với tôi. Vào ngày thứ năm và thứ sáu, tôi nhận ra rằng cảm giác của sự thân mật của chúng tôi đã tiếp tục tăng lên. Tôi đã không nói với Hương Giang về việc này. Việc bế vợ tôi đã trở nên dễ dàng hơn khi thời gian một tháng dần trôi qua. Có lẽ mỗi ngày đều luyện tập như vậy đã làm tôi trở nên khỏe hơn.

Rồi một buổi sáng, nạng đứng tựa mãi bộ đồ để mặc. Nạng đã thử một vài bộ nhưng không tìm được một bộ nào vừa ý. Cuối cùng, nạng ấy thờ dài, tất cả quần áo của nạng đã trở nên rộng hơn. Tôi đột nhiên nhận ra rằng cô đã gầy đi, đó là lý do tại sao tôi bế nạng đã dễ dàng hơn. Đột nhiên điều đó như một cú đánh vào tôi ... nạng đã phải chôn giấu nhiều đau đớn và nỗi cay đắng trong tim. Một cách vô thức, tôi đưa tay ra và chạm vào đầu nạng.

Lúc này con trai chúng tôi chạy đến và nói, Cha à, đến giờ bế mẹ ra rồi. Đối với thằng bé, việc thấy cha mình bế mẹ mình trên tay đã trở thành một phần thiết yếu trong cuộc sống của nó. Vợ tôi ra hiệu cho con trai của chúng tôi lại gần và ôm nó thật chặt. Tôi quay mặt đi vì sợ rằng tôi có thể thay đổi quyết định của tôi ở phút cuối cùng này. Sau đó tôi bế nạng trong vòng tay, bước từ phòng ngủ, ngang qua phòng khách, và đi qua hành lang. Nạng vòng tay qua cổ tôi một cách nhẹ nhàng và tự nhiên. Tôi ôm nạng thật chặt, giống như vào ngày cưới của chúng tôi.

Điều làm tôi buồn là nạng còn nhẹ hơn nhiều so với tôi tưởng. Vào ngày cuối cùng, khi ôm nạng trong vòng tay của tôi, tôi lại khó có thể cất được bước chân. Con trai chúng tôi đã đi đến trường. Tôi ôm nạng thật chặt và nói, “anh đã không nhận thấy rằng cuộc sống của chúng ta đã thiếu đi sự thân mật.” Tôi lái xe đến văn phòng nhảy ra khỏi xe thật nhanh mà không cần khóa cả cửa xe. Tôi sợ bất cứ sự chậm trễ nào của mình sẽ khiến tôi đổi quyết định của mình... Tôi bước lên mấy bậc thang. Hương Giang mở cửa và tôi đã nói với nạng, “Xin lỗi Hương Giang, anh không muốn ly dị nữa.”

Nạng nhìn tôi, ngạc nhiên, và sau đó sờ trán tôi. “Anh có bị sốt không?” Nạng nói. Tôi gỡ tay nạng ra. Xin lỗi, Hương Giang, tôi nói, “anh sẽ không ly dị. Cuộc sống hôn nhân của anh có lẽ đã tẻ nhạt vì vợ anh và anh không đánh giá cao những chi tiết của cuộc sống chung, chứ không phải vì bọn anh đã không còn yêu nhau nữa. Giờ đây anh nhận ra rằng vì anh đã bế nạng vào trong nhà vào ngày cưới, anh sẽ bế nạng như vậy cho đến khi cái chết chia lìa anh và nạng.” Hương Giang dường như choáng tỉnh. Cô ta cho tôi một cái tát như trời giáng rồi đóng sầm cửa lại và bật khóc. Tôi xuống cầu thang và lái xe đi. Tại tiệm hoa bên đường, tôi mua một bó hoa cho vợ tôi. Cô bán hàng hỏi tôi cần ghi những gì trên thiệp. Tôi mỉm cười và viết, “anh sẽ bế em ra khỏi phòng vào mỗi sáng cho đến khi cái chết chia lìa đôi ta.”

Tối hôm đó, tôi về đến nhà, với hoa trên tay, và nụ cười nở trên môi, tôi chạy lên cầu thang, chỉ để thấy vợ tôi nằm trên giường - nạng đã ra đi. Vợ tôi đã chiến đấu với căn bệnh UNG THƯ trong nhiều tháng qua và tôi đã quá bận rộn với Hương Giang để có thể nhận ra điều đó. Nạng biết rằng mình sẽ chết và nạng muốn ngăn tôi khỏi bất kỳ phản ứng gì tiêu cực từ con trai của chúng tôi, trong trường hợp chúng tôi sẽ ly hôn với nhau - Ít nhất, trong con mắt của con trai của chúng tôi - Tôi là một người chồng đầy tình yêu thương